

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De her i Landet for Tiden gældende Regler om Afgift af Arv indeholdes i Forordningerne af 12. September 1792 og 8. Februar 1810 samt Lov af 19. Februar 1861. Ved Fd. 12. September 1792 indførtes en Afgift af 4 pCt. af saakaldt Kollateralarv α : af al saadan Arv, som tilfalder andre end Arveladerens Ægtefælle, Børn eller Livsarvinger, Fader, Moder og Søsken; naar de eller deres Børn arve tilligemed Moder. Ved Siden heraf indførtes ved Fd. 8. Februar 1810 en Afgift af $\frac{1}{2}$ pCt. af al Arv, saaledes at denne $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift ifølge Fd.s § 5 ogsaa skal ydes af Arv, der tilfalder saadanne Arvinger, som deraf have at erlægge den ved Fd. 12. September 1792 paabudne 4 pCt. Afgift.

Ved Loven af 19. Februar 1861 forhøjedes den ved Fd. 8. Februar 1810 indførte $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift af al Arv til 1 pCt. og den i Fd. af 12. September 1792 foreskrevne 4 pCt. Afgift af Kollateralarv til 6 pCt., for saa vidt Arven tilfalder andre end Arveladerens Søsken og disses Afkom, medens Kollateralafgiften af Arv, der tilfalder Søsken og disses Afkom, nedsattes til 3 pCt., men til Gengæld blev paalagt til saadanne Personer tilfaldende Arv uden Hensyn til, om de arve alene eller tilligemed en af Forældrene. Herefter svares der i det hele 1) af Arv, der tilfalder Ægtefæller, Livsarvinger eller Forældre, 1 pCt., 2) af Arv, der tilfalder Søsken eller disses Børn (1ste Sidelinie), 4 pCt. og 3) af Arv, der tilfalder fjernere beslægtede eller ikke-beslægtede, 7 pCt.

Uagtet den danske Lovgivning saaledes — i Modsætning til, hvad der er Tilfældet i flere fremmede Stater — beskatter al Arv, selv mellem de nærmest beslægtede, har Arveafgiften dog hidtil ikke været meget indbringende for Statskassen.

I de 10 sidste Finansaar have de indkomne Beløb udgjort henholdsvis:

1896—97	1,346,000 Kr.
1897—98	1,439,000 —
1898—99	1,311,000 —
1899—1900	1,059,000 —
1900—01	1,581,000 —
1901—02	1,338,000 —
1902—03	1,401,000 —
1903—04	1,278,000 —
1904—05	1,383,000 —
1905—06	1,619,000 —

i alt. . . 13,755,000 Kr.

eller i Gennemsnit godt $1\frac{1}{3}$ Mill. Kr. aarlig.

Dette Beløb er lidet betydeligt, naar det sammenlignes med, hvad tilsvarende Afgifter indbringe i adskillige andre Lande, sammenholdt med Befolkningmængden her og i de paagældende fremmede Stater, og selv om man tager Befolkningens forskellige Velstand i Betragtning*).

Grunden hertil er naturligvis først og fremmest den ringe Størrelse af den Afgift, der opkræves af Arv, som tilfalder Arveladerens nærmeste Slægtninge, blandt hvilke erfaringsmæssig langt den største Del af den Arv, der falder, fordeles, men ved Siden heraf har formentlig ogsaa den øvrige Beskaffenhed af de Love, i Henhold til hvilke Afgiften opkræves, bidraget til at forringe dens Udbytte.

Fdgrne. af 12. September 1792 og 8. Februar 1810 ere udstedte paa et Tidspunkt, da Almenheden kun var lidet fortrolig med den Form for Beskatning, der finder sit Udtryk i Arveafgiften. Det maatte derfor ligge nær for Lovgiveren ved den nærmere Udformning af Reglerne for Afgiftens Beregning og Opkrævning at forebygge, at de virkede skræmmende for Datidens Borgere, ligesom man i øvrigt ogsaa paa hint Tidspunkt kun i ringe Grad kunde have Klarhed over de Momenter, hvorpaa Afgiftens Udbytte beroede.

Af disse Grunde vil det let forstaaes, at det Grundlag for Afgiftens Opkrævning, som de nævnte Forordninger indeholde, paa forskellige Punkter lider af Ufuldkommenheder, og nogen Forbedring i saa Henseende fandt ikke Sted ved Loven af 19. Februar 1861, idet denne Lov kun indeholder de ovenciterede nye Bestemmelser angaaende Afgiftens Størrelse, men ikke giver nye Regler angaaende Afgiftens nærmere Beregning eller dens Opkrævning.

*) Medens det i Teksten nævnte aarlige Arveafgiftsbeløb af $1\frac{1}{3}$ Mill. Kr., fordelt paa Landets ca. $2\frac{1}{2}$ Mill. Indbyggere, kun giver en Afgift af lidt over $\frac{1}{2}$ Kr. aarlig pr. Indb., oplyses det i Motiverne til et den tyske Rigsdag i Vinteren 1905—06 forelagt Forslag om Arveafgift, at der i Aaret 1901 betaltes i Arveafgift pr. Indb. i Storbritannien og Irland 8 Kr. 4 Ø., i Frankrig 3 Kr. 64 Ø., i Holland 3 Kr. 40 Ø. og i Belgien 2 Kr. 66 Ø., og naar Afgiften i Eks. i Tyskland var lavere end i Danmark, nemlig kun 44 Ø., hænger dette sammen med, at de fleste tyske Stater ikke beskattede Arv mellem de nærmeste Slægtninge. — Bliver nærværende Lovforslag til Lov, skulde det finansielle Udbytte (jfr. nedenfor) blive ca. $1\frac{1}{2}$ Kr. pr. Indb.